

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 699 יום ה' 24 באפריל 2014

השבוע בגיליון

ועדת הכספים אישרה הטבת מס לעמותה למען מחקר במחלת ניוון שרירים // הנחיית נשיא ביהמ"ש העליון: נוהל דחיית דיונים משפטיים במקרים חריגים

המדרון החלקלק של הדיבידנד הרעיוני

עליון – מ"ה – פיצוי עקב סיום יחסי עובדים מעביד סווג כהכנסה פירותית ! // מ"ה – מכירת רכבי "ליסינג" לא תסווג כרווח הון // מ"ה – יש להגדיר מהו דיבידנד לצורך פקודת מס הכנסה // תייר גרמני ניסה להבריא זהב במיליון ש"ח // שימוע בארה"ב לחברת קטרפילר ו-PwC // אישום: יזם נדל"ן או עבריון מרמה ? // ביהמ"ש ביטל חיוב אישי נגד הנאמן של רייפמן //

עדכונים מהשטח

מאמר

פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

ועדת הכספים אישרה הטבת מס לעמותה למען מחקר במחלת ניוון שרירים

הקשה של ניוון שרירים ולכן למרות ההחלטה של הוועדה שלא לאשר בקשות של עמותות נוכח העיכובים של שר האוצר בעניין, הבאתי את הבקשה לאישור" אמר.

◆ **הילה קרופסקי**, מתנדבת בעמותת ע.ד.י, הסבירה במהלך הדיון בועדה: "הקמנו את העמותה על-מנת לקדם את המחקר ולסייע לילדים שלוקים במחלה, שהיא מחלת ניוון שרירים גנטית קשה. בין השאר המחקר נועד על-מנת למצוא פתרון למחלה".

◆ ועדת הכספים אישרה ביום 24.3.14 פה-אחד פטור ממס הכנסה על תרומות לעמותה העוסקת במימון מחקר לטיפול במחלת ניוון שרירים, דושן. יו"ר ועדת הכספים, ח"כ ניסן סלומינסקי (הבית היהודי) החליט לאשר את הבקשה, חרף החלטת ועדת הכספים מיום 18.3.14, שלא לאשר לעת עתה בקשות למתן הקלות במס לעמותות עקב עיכוב של רשימת עמותות אצל שר האוצר. היו"ר סלומינסקי הסביר לחברי הוועדה, כי החליט לאשר את הבקשה, לאחר שנחשף לפעילות העמותה לקידום המחקר בנוגע למחלה הקשה: "נחשפתי לחשיבות פעילות העמותה על-מנת לסייע לילדים החולים במחלה

הנחיית נשיא ביהמ"ש העליון: נוהל דחיית דיונים משפטיים במקרים חריגים

מועד דיון תישמר למקרים מיוחדים בלבד. בהתאם, גם שינוי מטעמי בית המשפט ייעשה במקרים חריגים, וככל הניתן תוך קביעת מועד דיון חדש שיהא סמוך למועד הדיון המקורי.

◆ בקשה לשינוי מועד דיון תוגש על גבי **טופס הבקשה המצורף לנוהל**. בכותרת הבקשה יצוין במפורש מיהו בעל הדין המבקש לשנות את מועד הדיון. לבקשה יצורפו המסמכים המאמתים הרלוונטיים. על גבי טופס הבקשה יסמן המבקש את הנימוק המתאים ביותר לבקשתו לשינוי מועד הדיון מבין הנימוקים המפורטים שם. הבקשה תוגש למזכירות בית המשפט או באופן מקוון באמצעות "נט- המשפט". בקשה שלא תוגש על גבי הטופס לא תתקבל על ידי המזכירות.

◆ הוראות נוהל זה יהיו מחייבות החל מיום 18.5.2014.

◆ ביום 22.4.14 פירסם נשיא ביהמ"ש העליון, **כב' הש' א. גרוניס** - **נוהל טיפול בבקשות לשינוי מועד דיון** (להלן: "הנוהל").

עפ"י הנוהל, דחיות הדיונים המרובות גורמות להתארכות של ההליכים. בממוצע, דחיית דיון מוסיפה כשלושה חודשים למשך חיי תיק. דחיות הדיונים גם גורמות לביטול זמן יקר הנדרש לשופטים ולעורכי הדין לצורך הכנה לדיון. דומה, כי אין צורך להכביר מילים אודות הנזק שנגרם לבעלי הדין כתוצאה מדחיית דיונים והימשכות ההליכים, המשליכים, לא אחת, על אמון הציבור במערכת המשפט. מטרת נוהל זה היא, לפיכך, להביא לצמצום מספרן של בקשות הדחייה ולהקטנה של שיעור הבקשות המתקבלות.

◆ עפ"י הנוהל, הכלל הוא, כי דיונים יש לקיים במועד. שינוי מועד דיון, ובפרט דחייה של מועד דיון, הם החרג לכלל. לפיכך, קבלת בקשה לשינוי

המדרון החלקלק של הדיבידנד הרעיוני

מאת: נדב הכהן, רו"ח
רוז'נסקי, הליפי, מאירי ושות'

תקבולי דיבידנדים אינם חייבים, כידוע, בדמי ביטוח לאומי (בניגוד למרבית התשלומים, שמקבלים מקורבי בעלי השליטה).

4. במקרים רבים (הן בחברות הפרטיות והן בחברות הציבוריות), השליטה בחברה המשלמת הינה בידי חברת אחזקות, שלא לדבר על המקרים בהם השליטה הינה מפוצלת /או משורשרת לכמה וכמה תאגידים. האם גם במקרים שכאלה תופעל מעתה דוקטרינת הדיבידנד הרעיוני?

5. בדרך כלל, אין מדובר במקורבים שמקבלים מהחברות שכר, ללא כל תרומה מצדם, אלא במקורבים שנותנים לחברות המשלמות שירותים, בהיקף כזה או אחר. האם פקיד השומה אמור למדוד מעתה את השווי ההוגן של השירותים הללו, כדי לאמוד את מרכיב הדיבידנד הרעיוני שקיבל כביכול בעל השליטה?

6. נניח שמקורב א' מקבל מהחברה, עבור שירותיו, שכר מופרז, בעוד שמקורב ב' מקבל מהחברה שכר זעום, שאינו הולם את תרומתו לחברה. האם בעל השליטה יתחייב במס בשל הדיבידנד הרעיוני שקיבל כביכול מהחברה, באמצעות מקורב א'?

7. למיטב ידיעתנו, תופעה של מקבלי שכר מופרז, שהם מקורבים, קיימת ונפוצה גם בגופים ציבוריים, בחברות ממשלתיות, ברשויות מקומיות ובמלכ"רים. כיצד יפעיל פקיד השומה את סמכויותיו, במקרים הללו?

8. עם כל הכבוד להחלטותיו של פקיד השומה, מקבלי השכר המקורבים לא ימהרו, מן הסתם, להחזיר את הסכומים שקיבלו. אם כך, אין בסיס מקצועי לחייב את בעל השליטה בהכנסה, בשל דיבידנד רעיוני, אלא אם כן יותר לו במקביל לכך ניכוי של הוצאה רעיונית (ולחילופין רישום הלוואת בעל שליטה, שניתנה כביכול על ידיו לחברה).

◆ די בדברים שהובאו לעיל כדי להבין שמדובר בקשיים של ממש, ואנו קוראים לבכירי רשות המסים בישראל לשקול היטב את השלכותיו הלא פשוטות של פסק הדין (בקשר לדיבידנד רעיוני), לפני שימהרו לאמצו.

◆ במסגרת פסק דין, שניתן בבית המשפט המחוזי בחיפה ביום 31.3.2014 (כותון קולורס בע"מ ולייב איתי נגד פקיד שומה חיפה), כלל השופט רון סוקול שתי קביעות חדשניות (שאינן מהוות בהכרח - בשלב זה - תקדים מחייב), ואלו הן:

א. במקרים המתאימים, רשאי פקיד השומה להחליט כי תשלומים הנחזים להיות תשלומי שכר - שמשלמות חברות, שלא לצורך, לאלו שבעלי השליטה בהן חפצים בטובתם - אינם אלא דרך לתגמל את מקבלי השכר, על חשבון חבות המס של החברה.

ב. משקבע פקיד השומה, בנסיבות העניין, כי מדובר בטובת הנאה שקיבלו מקורבי בעל השליטה מהחברה, שלא לצורך, רשאי הוא אף לקבוע שמדובר לצרכי מס דיבידנד רעיוני, שקיבל בעל השליטה מהחברה.

◆ יובהר, כי אין אנו מתייחסים כלל ברשימה זו למקרה הספציפי, כשלעצמו, אלא אך ורק להשלכות העולות לנבוע מפסק הדין.

◆ להלן מספר הערות אפיקורסיות, בהקשר לכך:

1. בראש ובראשונה נציין, כי תשלומים שונים למקורבי בעלי השליטה אינם נחלת החברות הפרטיות בלבד, ויש הסבורים כי בחברות ציבוריות (רבות) התופעה קשה ונפוצה עוד יותר. האם גם במקרים שכאלו רשאי יהיה פקיד השומה לקבוע כי מדובר בדיבידנד רעיוני, שקיבלו כביכול בעלי השליטה מאותן חברות ציבוריות?

2. ככל שמדובר בתשלומים "שלא לצורך", שנעשו על ידי חברות מפסידות (ויש גם כאלה), דווקא הנישומים עשויים לטעון מעתה כי יש לסווגם לצרכי מס כדיבידנדים לבעלי השליטה, שכן נטל המס הכולל האפקטיבי על הדיבידנד עשוי להיות נמוך בהשוואה לנטל המס הכולל האפקטיבי על הסכומים שמקבלים מקורבי בעלי השליטה.

3. ספק אם בית המשפט הביא בחשבון את היבטי החוק לביטוח לאומי.

פיצוי עקב סיום יחסי עובדים מעביד סווג כהכנסה פירותית! ע"א 1707/12 ישראל עפר נ' פקיד שומה אשקלון ויקטור עטיה, עו"ד (רו"ח).

◆ ביהמ"ש אימץ את עמדת המשיב וקבע, כי יחסי העבודה בין המערער לחברה נמשכו עד לחתימת הסכם הגישור ביום 30.12.2008, שכן עד אז הועברו לו מרבית הסכומים באמצעות תלושי משכורת הזהים למשכורתו המקורית ותנאי העסקתו נשמרו. ביהמ"ש דחה את טענת המערער, כי עיקרו של הסכם הגישור הינו בתניית אי התחרות. בית המשפט הדגיש, כי גם הסכום בסך 413,000 ש"ח ששולם למערער עם חתימת הסכם הגישור נועד לפצותו על דרישותיו מהחברה בגין עבודתו בעבר.

בית המשפט העליון - כבוד הנשיא א. גרוניס, כב' הש' י. עמית וכב' הש' א. שהם:

◆ ביהמ"ש העליון לא מצא לנכון להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ולכן קבע גם, כי הוא אינו נדרש להכריע בטענות הנוגעות לפרשנות החלופית אליה טען המערער, של ההסכם כפיצוי בעבור הגבלה עתידית של זכותו להתחרות בחברה לאחר סיום עבודתו בה. ביהמ"ש ציין כי אינו רואה מקום לסטות מקביעת בית המשפט המחוזי כי הסכם הגישור נחתם בהמשך ישיר להתכתבות בין הצדדים, ובמסגרת פשרה ביניהם ביחס לעמדותיהם הסותרות לגבי זכאותו של המערער לתשלומים השונים. עובדה זו אף נתמכת מפורשות בלשונו של ההסכם המגדיר את מטרתו. ייתכן שהסכמתו של המערער שלא להתחרות בחברה ולהימנע משיתוף פעולה עם גורם חיצוני שיתעניין בחברה היוותה תמריץ בעבור החברה להגיע להסכמה זו, אולם יש טעם במסקנתו של בית המשפט קמא כי זהו תנאי נלווה בלבד להסכמת החברה לתשלום בעבור זכויותיו של המערער כעובד החברה. נוכח מסקנה זו, אף אין חשיבות להכרעה בדבר טענתו של המערער כי הוא סיים את עבודתו ביום 15.7.2008, ולא ביום 30.12.2008. זאת, שכן ככל שמדובר בפיצוי עבור תשלומים שהגיעו למערער בעת העסקתו, אין נפקות למועד בו שולמו בפועל. עם זאת, יצוין, כי לא נמצא טעם להתערב בממצאיו העובדתיים של בית משפט קמא אף לעניין זה.

תוצאה:

◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום: 23.4.2014

ב"כ המערער: עו"ד יוסי דולן

ב"כ המשיב: עו"ד יורם הירשברג, פרקל' המדינה

◆ המערער עבד בין השנים 1996-2008 בחברת טי.טי.אי.טי. טלקום אינטרנשיונל בע"מ (להלן – "החברה"). בחודש יולי 2008 דרש בעל השליטה בחברה, מר ליפסס, את פיטוריו המיידיים של המערער, לאחר שפרץ סכסוך בין השניים. בתגובה פנה המערער לחברה במכתב מיום 27.11.2008 בו ביקש את "מיצוי זכויותיו". במכתב פירט המערער כי הוא דורש סכומי כסף בעבור שנת הודעה מוקדמת, 6 חודשי "מענק מיוחד", בונוסים לשנים 2007-2008, הפרשי שכר ופיצויים בגין לשון הרע. סכומים אלה הצטברו לכחמישה מיליון שקלים. החברה מצידה כפרה בכל דרישותיו. לאחר התכתבויות נוספות בין המערער לבין החברה, חתמו הצדדים ביום 30.12.2008 על הסכם גישור. בהסכם הגישור נקבע כי לסילוק מלא וסופי ומוחלט של כל תביעות מי מהצדדים בגין העסקתו והפסקת העסקתו של המערער בחברה, הוסכם כי החברה תשלם למערער סך של 12 משכורות חודשיות החל מיום 15.7.2008 והיתרה תשולם בסכום חד פעמי בסך 413,000 ש"ח, סה"כ 1,248,972 ש"ח. עוד נקבע כי המערער ימשיך להיות מחויב לשמירת סודיות כלפי החברה וממועד החתימה וכן לא יתחרה בחברה במשך 18 חודשים ממועד החתימה על ההסכם.

◆ המערער טען, כי ראוי לסווג את הכנסתו כרווח הון ובהתאם להחיל עליה את שיעורי המס הקבועים בסעיף 91(ב1) לפקודת מס הכנסה. לדבריו, התשלומים שולמו לו בגין התחייבותו שלא להתחרות בחברה. התשלום שולם, כך נטען על ידו, בגין מכירת נכס הון ולכן חייב במס רווח הון. המערער טען כי הכסף שולם לו לאחר שהעסקתו בחברה נסתיימה ביום 15.7.2008, עת שבעל השליטה דרש את פיטוריו המיידיים.

◆ המשיב התנגד לעמדתו של המערער, וטען כי מדובר בהכנסת עבודה, על פי סעיף 2(2) לפקודת מס הכנסה. לדבריו, המערער סיים את העסקתו רק במועד חתימת הסכם הגישור. עד למועד זה שולם למערער מרבית הסכום באמצעות משכורות, שכן אף הוגדרו בטופס 106 שהוגש על ידי החברה. יתרת הסכום שולמה אף היא על בסיס חישוב של משכורות חודשיות. בהמשך, ביקש המשיב להוסיף טענה חלופית לפיה מדובר במענק פרישה החורג מסכום הפטור שבסעיף 9(א7)(א)(1) לפקודת מס הכנסה. המערער התנגד להוספת טענה זו, שכן חלופה זו לא הופיעה בשומת המשיב ובנימוקיה.

◆ ביהמ"ש קמא דחה את עמדת המערער. הוא קבע, כי מהסכם הגישור עולה בבירור שהתשלומים נועדו כדי להביא למיצוי את דרישות המערער "בגין העסקתו והפסקת העסקתו של [המערער] בחברה". בית המשפט הבהיר, כי הסכם הגישור נחתם על רקע דרישותיו של המערער מהחברה, אשר התמקדו בטענה, כי מגיעים לו תשלומים שונים בשל תקופת עבודתו.

מכירת רכבי "ליסינג" לא תסווג כרווח הון ע"מ 11-05-213 אלדן תחבורה בע"מ נ' פקיד שומה למפעלים גדולים אינגה אייזנברג, עו"ד (חשבונאית)

רואה לנכון לייחס משקל לטענה לפיה היקף ההכנסות של המערערות ממכירת כלי רכב קטן מהיקף הכנסותיה מהשכרת רכב. מסקנת ביהמ"ש, כי בשנות המס שבערעור ניהלה המערערות עסק העומד על רגליו שלו, למכירת כלי רכב בהיקף גדול ומשמעותי. עסק משני שהוא פועל יוצא או הכרח מתבקש של העסק העיקרי עדיין עסק הוא, מה גם שבמקרה זה היקפו של אותו "עסק משני" הוא לא תפל כלל ועיקר למה שהמערערות רואה בו עסקה העיקרי. מכירת כלי הרכב לאחר תקופת ההשכרה לא נבעה מאילוץ חוקי או אחר אלא משיקולים מסחריים כלכליים של המערערות.

◆ לטענת המערערות, היא לא נזקקה למנגנון למכירת כלי רכב לסוחרים, ועל כן, יש לראות בכלי הרכב שנמכרו לסוחרים כרכוש קבוע. יוער, כי טענה זו של המערערות לא הועלתה בדיוני השומה והמשיב עומד על כך שמדובר בהרחבת חזית אסורה. מכל מקום, מכירת כלי הרכב לסוחרים בוצעה ממגרשי מכירה של המערערות לאחר שכלי הרכב הובלו למגרשים אלה ע"י עובדי המערערות, ובהתחשב בהיקף המכירה הגדול נראה שהמערערות השתמשה במנגנון המכירה שלה גם אם באופן מצומצם יותר בעת מכירת כלי הרכב לסוחרים. עוד בע"מ 217/65 שלמה כהן נ' פקיד שומה פד"י כ' (2) 421 ובע"מ 234/67 פקיד שומה נתניה נ' יששכר רייכלסון (פד"א א' (6) עמ' 90 נקבע, כי השאלה מתי הועבר נכס פרטי (או נכס הון) למלאי עסקי הינה "במידה רבה שאלה שבעובדה". לפיכך, ונוכח המסקנה לפיה בשנות המס הרלבנטיות ניהלה המערערות עסק למכירת כלי רכב שהוחזרו מלקוחות הליסינג וההשכרה, המסקנה המתבקשת היחידה היא שבעת העברת כלי הרכב מתחום ההשכרה למגרשי המכירה, דהיינו העברת כלי הרכב מידי שוכרי הליסינג ו/או מגרשי ההשכרה של המערערות למגרשי המכירה לצורך מכירתם ללקוחות פרטיים או סוחרים אגב הכנתם למכירה, שינתה המערערות את ייעוד כלי הרכב מרכוש קבוע למלאי עסקי. על כן, ביהמ"ש לא מתערב בקביעת המשיב לפיה יש להחיל את הוראות סעיף 100 לפקודה.

◆ טענת המערערות כאילו נוכח תכליתו של סעיף 100 לפקודה להקל על הנישום, יש לפרש את הוראות סעיף 100(2) לפקודה באופן שתקופת 4 השנים הקבועה בסעיף זה "הינה חזקה לא חלוטה" אינה נכונה. סעיף 100(2) לפקודה קובע במפורש: "לא חלפו ארבע שנים כאמור, לא יראו את ההעברה כמכירה", ואין מקום לשנות מהוראה מפורשת זו בדרך של פרשנות שאין לה אחיזה בלשון החוק.

התוצאה:

◆ הערעור נדחה. המערער חוייב ב- 105,000 ש"ח הוצאות.

ניתן ביום 6.4.14

ב"כ המערערות: עוה"ד ד"ר משה שקל, עופר אלבוים ודונית עינב
ב"כ המשיב: עוה"ד אורית ויינשטיין – פרק' מחוז ת"א (אזרחי)

◆ בשנות המס שבערעור התייחסה המערערות לכלי רכב בבעלותה, אותם השכירה לתקופות קצרות ובתנאי ליסינג, כרכוש קבוע, בגינם תבעה הוצאות פחת. על הרווחים ממכירת כלי הרכב ששימשו להשכרה בתנאי ליסינג דיווחה המערערות כרווח הון עליו החילה את הוראות סעיף 96 לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה"). החל משנת המס 2009 החילה המערערות את הוראות סעיף 96 לפקודה גם על מכירת כלי רכב אותם השכירה לתקופות קצרות. בנוסף, המערערות לא הפרידה בין ההוצאות הקשורות למכירת כלי רכב לבין ההוצאות הקשורות להשכרת כלי הרכב וייחסה את כל הוצאותיה לפעילות ההשכרה.

◆ המשיב דחה את דיווחיה של המערערות, כי פעילות מכירת הרכבים בחברה עולה כדי עסק החייבת במס לפי סעיף 102(1) לפקודה. לפיכך, אין להתיר לחברה את יישום סעיף 96 לפקודה לגבי רווחי ההון הריאליים שנבעו לחברה בגין מכירות אלו. בתום תקופת השכרת הרכבים והחזרתם מהלקוחות, החברה משנה את ייעודם מרכוש קבוע למלאי עסקי ומוכרת את הרכבים כמלאי עסקי. כמו כן, היות וממועד רכישת הרכבים ועד למועד שינוי ייעודם למלאי עסקי טרם חלפו 4 שנים, הרי שלפי הוראות סעיף 100 לפקודה, אין לראות במועד שינוי הייעוד מרכוש קבוע למלאי עסקי כ"מכירה", אלא, לראות את עלות המלאי הנמכר בהתאם ליתרות המחיר המקורי של הנכסים ששונה ייעודם.

◆ לטענת המערערות, עפ"י אמות המידה שנקבעו בפסיקה להבחנה בין מלאי נכס הון, כלי הרכב מהווים נכס הון בידי המערערות ומכירתם מהווה עסקה הונית. המערערות עוסקת בהשכרת כלי רכב ומכירתם לא נועדה להשגת רווחים אלא לשם הצטיידות בכלי רכב חדשים שיאפשרו לה להתחרות בשוק בו היא פועלת, וממילא מכירת כלי הרכב הישנים אינה מהווה מימוש של נכס. לפיכך, שלילת הגנת החילוף הגלומה בסעיף 96 לפקודה, מהווה סטייה מעקרון מס אמת בכך שהיא מקדימה את אירוע המס עוד בטרם חל מימוש. סעיף 100(2) לפקודה, נועד להקל על הנישום, ועל כן, יש לפרש את תקופת 4 השנים הקבועה בו כחזקה לא חלוטה הנסתרת במקרה של המערערות. גם אם יש למערערות עסק למכירת כלי רכב, מדובר בעסק נפרד מתחום ההשכרה, ואזי יש לראות בהעברת כלי הרכב למכירה כעסקת מכירה רגילה בין שני עסקים ולא בשינוי ייעוד שחלות עליו הוראות סעיף 100 לפקודה.

ביהמ"ש המחוזי בת"א – כב' הש' מגן אלטוביה:

◆ ביהמ"ש קבע, כי מהדוחות הכספיים של המערערות עולה שסך ההכנסות של המערערות ממכירת כלי רכב מגיע למאות מיליוני שקלים בשנה. דהיינו, מדובר בפעילות עסקית בהיקף גדול הן מבחינה כספית והן מבחינת מספר כלי הרכב שמכרה המערערות בכל אחת משנות המס שבערעור. יצוין, כי בחינת היקף הפעילות הכלכלית של המערערות בתחום מכירת כלי הרכב אינה תלויה בפעילותה בתחום ההשכרה, ועל כן, ביהמ"ש לא

יש להגדיר מהו דיבידנד לצורך פקודת מס הכנסה
 ע"מ 09-09-21841 כותון קולורס בע"מ ואח' נ' פקיד שומה חיפה
 אמיר אבו-ראזק, משפטן

טענתם לפיה נפל פגם בצווי השומה, ולכן נטל השכנוע מוטל עליהם. לעניין בני המשפחה, הגיע בית המשפט הנכבד למסקנה כי התשלומים הנחזים להיות שכר עבודה לא שולמו בגין עבודתם. בני המשפחה, ככל הנראה, נרשמו כעובדים על מנת לאפשר את הקטנת חבות המס של החברה ושל העובדים האחרים וכדרך לתגמל את בני המשפחה על חשבון חבות המס. עוד נקבע, כי תקבול ששולם ביוזמת בני משפחה או מקורבים של בעל שליטה שלא כדין, מהווה טובת הנאה שניתנה לבעל השליטה. על כן, אין פגם בכך שהמשיב ייחס את כל תשלומי שכר העבודה לבני המשפחה כטובת הנאה לאיתו. לעניין סיווג התשלומים ששולמו לבני המשפחה הודגש כי לא כל תקבול שמקבל בעל שליטה שאינו בגדר הכנסת עבודה הינו דיבידנד. בית המשפט הנכבד קרא למחוקק להגדיר מהו "דיבידנד" לצורך פקודת מס הכנסה, דהיינו להגדיר מהם טובות הנאה שאם יינתנו לבעלי המניות ויחויבו במס, ייהנו מהטבת המס השמורה לדיבידנד. בנסיבות המקרה דן, בהן לא הובאו ראיות שיכולות לבסס את הטענה כי התשלום לבני המשפחה (אשר כאמור יוחס בסופו של יום לאיתו) בוצע עבור עבודה, הרי שיש לקבוע כי התשלום בוצע בשל היותו בעל מניות. על כן, אין מקום להתערב בקביעת המשיב ולפיה יש לסווג את התקבולים כדיבידנד אצל איתו, סיווג שיש בו משום הטבה לאיתו. לעניין חובה של המערערת כלפי חברת קו השחר, נקבע כי מדובר בהלוואה שמועד החזרתה לא סוכם ונותר לקביעה מאוחרת יותר. לבסוף, לעניין טענת המערערים להוצאה בגין חובות אבודים, נקבע כי לא הובאו כל ראיות לחובות אלו, ניסיונות לגבייתם או למצבם של החייבים וכו'.

♦ הואיל ועל הנישום הנטל להוכיח את כל התנאים להכרה בחוב אבוד כהוצאה, גם דין טענה זו להידחות. לעניין אקוורל נקבע כי בנסיבות שבהן המערערת רכשה למעשה סחורה במכר חוזר במחיר עלות, הרי שרכישה זו מהווה הוצאה ליצור הכנסה במלוא מחיר הרכישה, שהוא מחיר העלות המקורי. אם לאחר מכן מכרה המערערת את הסחורה ללקוחות במחיר השווה ל-10% בלבד, כפי שנטען, הרי שלחברה נוצר "הפסד" של ההפרש בין עלות הרכישה למחיר המכירה. הפסד זה הינו, לפי הנטען, בסך של 2.61 מיליון ש"ח וניתן יהיה לקזז אותו מול הכנסות החברה בשנת המכירה (סעיף 28 לפקודה). מכאן המסקנה כי הכרה ביתרת החוב של אקוורל כהוצאה בשל חוב אבוד תעניק למערערת "כפל" ניכוי. לאור כל האמור דחה בית המשפט הנכבד את כל הערעורים וקבע כי המערערים ישלמו למשיב הוצאות בסך של 60,000 ש"ח, בתוספת ריבית והצמדה.

תוצאה:

♦ הערעורים נדחו. על המערערים הוטלו הוצאות של 60,000 ש"ח.

ניתן ביום 31.3.2014

ב"כ המערערים: עו"ד ר' פלר ואח'
ב"כ המשיב: עו"ד יוסף דאוד

♦ מדובר בדיון מאוחד בעניין 3 ערעורים שהגישו המערערים, חברת כותון קולורס בע"מ (להלן: "החברה") ובעל השליטה בה מר איתי לייב (להלן: "המערער" /או "איתי") (ביחד: "המערערים"), על שומות בצווים שהוציא פקיד שומה חיפה (להלן: "המשיב") למערערים לשנים 2004-2007. באופן כללי יסופר כי החברה דיווחה על הכנסות של אביו של המערער אריה, אימו אבלין, אישתו אורטל ואחיו יורן. בנוסף, החברה דיווחה על הוצאה בשל חוב אבוד בסך 2.61 מיליון ש"ח של חברת "אקוורל" והוצאה של חוב אבוד בסך 260 אלף ש"ח לשני לקוחות נוספים. המשיב קבע כי אבלין, אורטל ויורן (להלן: "בני המשפחה") לא עבדו בחברה ולפיכך ייחס את כל התקבולים שקיבלו השלושה בשנות המס הרלוונטיות לבעל השליטה בחברה. המפקחת מטעם המשיב תיאמה את ההכנסה וסיווגה את סכומי השכר, שלכאורה שולמו לשלושה, כהכנסה מדיבידנד של איתי בהתאם לסעיף 2(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"). המפקחת הכירה גם בניכוי בגין המס שנוכה במקור משכר העבודה ותאמה את תוספת ההכנסה לאיתי בהתאם. המפקחת מצאה כי לא היה מקום להכיר בהוצאה בגין חוב אבוד בסך של 260,000 ש"ח מחברות שונות, שכן המערערים לא המציאו כל אסמכתא לחוב הנטען. ביחס להוצאה בגין חוב אבוד מהשותפות אקוורל נקבע כי לא מדובר ב"חוב אבוד", אלא בהחזר סחורה. המפקחת קבעה עוד כי הלוואה שנטלה החברה מחברת "קו השחר" לא הוחזרה ועל כן יש לראותה כאילו נמחלה. על כן נוספה למערערת הכנסה לשנת 2006 בסכום ההלוואה.

♦ לטענת המערערים, בני המשפחה עבדו בחברה וקיבלו שכר בגין עבודתם. מכל מקום, לא היה מקום לסווג את ההכנסות כדיבידנד. עוד נטען, כי "ההלוואה" שהתקבלה מחברת קו השחר אינה הלוואה שנמחלה אלא השקעה שהשקיעו בני המשפחה בחברה. על-כן, אין לחייב את החברה בהכנסה בגין מחילת חוב. עוד נטען, כי רישום ההוצאה בגין חובות אבודים נעשה כדין. מדובר ב"חובות רעים" שלא ניתן היה לגבותם והחזרת הסחורה נועדה רק לצמצום החוב ולא ביטול המכירה.

♦ לטענת המשיב, בני המשפחה לא עבדו בחברה. אין אסמכתא לעניין החוב הנטען של חברת "אקוורל". "החוב האבוד" של "אקוורל" הינו בעצם החזר סחורה. לבסוף נטען כי יש לראות בהלוואה שנטלה החברה מחברת "קו השחר" ככזו שנמחלה.

בית המשפט המחוזי בחיפה בפני כב' השופט רון סוקול:

♦ ביהמ"ש קבע, כי נטל השכנוע להוכחת טענה, מוטלת על הצד אשר אותה טענה תקדם את עניינו. במקרה הנדון, המערערים הם הטוענים, כי "התקבולים מהווים שכר עבודה אצל בני המשפחה", טענה הנועדה לקדם

אישום: יזם נדל"ן או עבריין מרמה ?

ביום 13.4.14 הגישה פרקליטות מחוז ת"א (פלילי), באמצעות עו"ד ניר ביטון, לבית משפט המחוזי בתל אביב, כתב אישום כנגד רון אסט, תושב ת"א בן 52, בגין 17 אישומים של מרמה בנסיבות מחמירות, גניבה בידי מורשה, זיוף, הלבנת הון ועבירות נוספות. על פי כתב האישום, בין השנים 2008-2013 רימה הנאשם וגנב כספי לקוחות, משקיעים, מתלוננים ואף רימה את כונס הנכסים, בהיקף של כ-18,646,917 ש"ח, במסגרת עסקאות כוזבות בתחום נדל"ן. כפי שעולה מכתב האישום, הנאשם ניצל את המוניטין הרב שצבר בשוק הנדל"ן ב-20 שנות עיסוקו כיוזם וכקבלן כדי ליצור אמון בפני המתלוננים, תוך שהוא מציע להם למכירה נכסים שאין לו אישור מבעליהם למוכרם ואינו רשאי למכור אותם. עפ"י כתב האישום, הנאשם יצר מצג שווא לפיו הוא מייצג דיירים בפרויקט בינוי-בינוי ("פרויקט עין גנים"), תוך שהוא מצטייד במסמכים מזויפים הנושאים את פרטיהם האישיים. מסמכים אלו התירו, לכאורה, לנאשם לבצע עסקת מכר בשם של "המוכרים" ובאמצעותם שכנע את המתלוננים להעביר לו מיליוני שקלים. עוד עולה מכתב האישום, כי בחלק מהתקופה הרלוונטית לכתב האישום, השתמש באחיו ואחרים כדי להלבין כספים בסך 7.5 מיליון ש"ח אותם קיבל במרמה מהמתלוננים, זאת ע"י הפקדת שיקים ופדייתם אצל כ-10 נותני שרותי מטבע. כמו כן, הנאשם גרם לסכסוכים משפטיים רבים בין המתלוננים בכך ש"גלגל" שיקים מאחד לשני, כאשר נהג לקבל שיק במרמה מקורבן אחד ולהעבירו לקורבן שני כדי להשיב חוב. כתוצאה מכך נפתחו הליכים משפטיים בבית משפט ובהוצאה לפועל בין הקורבנות השונים, בינם לבין עצמם ובין אחרים. נכון לעת זו, טרם החל משפטו של הנאשם.

ביהמ"ש ביטל חיוב אישי כנגד הנאמן של רייפמן

שופט ביהמ"ש המחוזי בת"א איתן אורנשטיין ביטל החלטה שניתנה בידי ביהמ"ש באנגליה, במסגרתו חוייב הנאמן לנכסיו של פושט הרגל אלי רייפמן, עו"ד איתן ארז, לשאת באופן אישי בהוצאות משפט של 150 אלף ליש"ט. השופט אורנשטיין הביע תמיהה על התערבותו של בית המשפט האנגלי בתיק וקבע, כי ההחלטות הנוגעות לעו"ד ארז ולתיק פשיטת הרגל של רייפמן ניתנו בחוסר סמכות, שכן עו"ד ארז לא פעל באופן אישי אלא בתפקידו כנאמן, ומשכך הוא זכאי לחסינות מפני חיוב אישי.

תייר גרמני ניסה להבריח זהב במיליון ש"ח

ביום 24.4.14 החליט כב' השופט איתן קורנהאוזר מבית משפט השלום בירושלים, לשחרר בערבות ולעכב את יציאתו מהארץ למשך חודש של תייר גרמני בשם אלכסנדר מאייר, בן 35 מברלין. התייר חשוד בכך שניסה להבריח ארצה שלושה מטילי זהב ששוויים למעלה ממיליון ש"ח, במסווה של מזכרות מיניאטוריות של שער ברנדנבורג המפורסם שבברלין. החשוד נעצר לאחר שנכנס ארצה בטיסה מגרמניה ועבר במסלול הירוק במכס, שם התבקש על ידי בודקי מכס נתב"ג להעביר את תיקו בשיקוף. לאחר שהבודקים הבחינו במתכות חשודות, הם ביקשו ממנו לפתוח את הקופסאות שבמזוודה שם נתגלו המיניאטורות, שהדיפו ריח חריף של דבק וצבע. עפ"י הודעת רשות המסים, אחד הבודקים גירד מעט את הציפוי ואכן, מתחת ביצבץ לו זהב בוחק. החשוד וכן אזרח ישראלי המתגורר בברלין וששוהה בארץ בשבועות האחרונים שהמתין לו באולם קבלת הנוסעים, הועברו לטיפול חקירות מכס ירושלים והדרום. בחקירתו טען החשוד, כי קנה את המזכרות ב-40 יורו בברלין כמתנה לחבר שהמתין לו באולם הנוסעים, אך בדיקה גילתה, כי הבודקים לא טעו ומדובר במטילי זהב טהור 24 קראט ששווי המס עליהם עומד על כ-210,000 ש"ח ממנו ככל הנראה ניסה לחמוק החשוד. החקירה ממשיכה.

שימוע בארה"ב לחברת קטרפילר ול-PwC

האם חברת קטרפילר, היצרנית המובילה בעולם לציוד בנייה וכרייה, "התחמקה" מתשלום מס של 2.4 מיליארד דולר בארה"ב מאז שנת 2000 ? דו"ח של הסנאטור הדמוקרטי קארל לוין, שפורסם לאחר תשעה חודשים של חקירה, קובע כי "ההתחמקות ממס" התבצעה על ידי הסטת רווחים לחברה הרשומה בשוויץ, ונמצאת בשליטה מלאה של קטרפילר. לוין עומד בראש תת הוועדה לחקירות של הסנאט, שעורכת את השימוע בעקבות הדו"ח. לשימוע הוזמנו נציגים של קטרפילר וכן של פירמת רואי החשבון PwC. על פי הדו"ח, קטרפילר שילמה ל-PwC 55 מיליון דולר תמורת פיתוח אסטרטגיית המס המדוברת. הדו"ח מעלה שאלות באשר לתקינות של אסטרטגיית המס, אך לא מאשים את החברה בעבירה על החוק. האסטרטגיה מסתמכת על כך שהחברה טוענת שתחום חלקי החילוף מנוהל משוויץ ולא מארצות הברית.

info@masfax.co.il

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416 פקס. 03-6953991

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי. טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.